

19 EYLÜL | SEPTEMBER — 7 KASIM | NOVEMBER

2025

ROOMS *of* SPLEEN

ÇAĞRI SARAY

Süleyman Seba Cd.
No:35 Akaretler
Beşiktaş, İstanbul
visionartplatform.co
info@visionartplatform.co
IG: @visionartplatform

VISION

ROOMS of SPLEEN

2023 yılında gerçekleştirdiğim Horror Vacui sergisi, üretimimin seyrini değiştiren bir dönüm noktası oldu. O sergide, Handke'den aldığım ilhamla kullandığım boşluk metaforu, beni daha derinlere, "spleen" yani "sıkıntı" kavramına taşıdı.

Benim için spleen, Baudelaire'in ya da Benjamin'in anlayışının ötesinde, yalnızca modern insanın değil, insanlık tarihi kadar eski bir meselenin adı. Coğrafyaya, kültüre ve kişinin dünyayla kurduğu ilişkiye göre biçim değiştiren, farklı yüzleri olan bir kavram. Romalıların Taedium Vitae'sinden Yunanların Acedia'sına uzanan uzun bir geçmişe sahip. Kutsal metinlerde bile belirsiz ama varlığı hissedilen bir hâl olarak karşımıza çıkıyor. Bu kavramı tek bir sözcükle tanımlamak kolay değil. İngilizce'de spleen ya da boredom, Fransızca'da ennui, Almanca'da Langeweile olarak karşılık bulsa da, her dilde farklı yan anlamlar taşıyor. Yine de işaret ettikleri içerik bakımından ortak bir zeminde buluşuyorlar. Pascal'dan Russell'a, Schopenhauer'den Heidegger'e kadar pek çok filozof bu kavram üzerine düşündü, farklı yöntemlerle açıklamaya çalıştı. Benim için spleen, yalnızca bir kavram değil; görünmeyen ama hissedilen bir durum. Dostoyevski'de, Goethe'de ya da Sartre'da duyumsadığımız o görünmeyen yabancı aslında tam da spleen'in kendisi.

Bugün savaşlar, iklim krizi, mülteci sorunu, yersiz yurtsuzluk ve ekonomik çöküşler aynı anda tüm dünyayı saran ve sarsan temel meseleler olarak karşımızda duruyor. Tüm bu sorunlar, spleen için en uygun zemini hazırlıyor. Benim için spleen, sinsice gizlenen, etrafında olup biten tüm gerilimleri içine çeken, bireyin içine yerleşip onu yalnızlaştıran, çoğulculuğun önüne barikatlar ören bir tür simbiyot gibi. Ama odaklanmaya çalıştığım spleen, yalnızca edilgen ve bastırıcı değil. Milan Kundera'nın sıkıntı üzerine yaptığı kategorizasyonda söz ettiği gibi, otomobilleri ateşe verip vitrin camlarını indiren gençliğin isyankâr sıkıntısını da taşıyor. Yani spleen'i aynı zamanda bir direniş biçimi olarak gören, üretmeyi, sözünü sakınmamayı, direnç göstermeyi bir görev gibi üstlenen, akılcı, motive edici, hatta harekete geçirici bir unsur. Benim için spleen, tam anlamıyla ateşleyen bir güç.

Vision Art Platform'da gerçekleşecek olan Rooms of Spleen sergisi de tam olarak bu bakış açısını yansıtıyor. Galeri mekânı farklı odalara bölünüyor; her oda kavramın farklı tezahürlerini taşıyan imgelerle fragmanter bir bütünlük oluşturuyor. Şimdi gelin, bu odalara birlikte göz atalım.

Kişisel Alan

Bir önceki atölyemden ayrılış hikâyem, bu odanın merkezinde duruyor. Burada gördüğünüz, atölye mobilyası olarak yeniden işlev kazanmış ev içi nesneler—berjerler, sehpa, danteller—aslında mekân ve kent politikalarıyla doğrudan ilişki kuruyor. Bu oda, soylulaştırmayı (gentrification) merkeze alan bir yerleşim. Sorunun tam ortasında olduğumuz kadar, bir o kadar da dışındayız. İzleyici, eski atölyeye ancak tek bir delikten bakabiliyor; bakış kısıtlı, parçalara bölünmüş. Kazaların fotoğrafları, odun yığınları, yarım bir kapı ve bir kamyonet dolusu atölye eşyası... Zorunlu salınımlar, bir yerden başka bir yere savrulmalar, istem dışı taşınmalar... Bunların her biri, yalnızca evlerimizi ya da atölyelerimizi değil, aslında bedenlerimizi de hâlâ tehdit ediyor.

Egzersizler

Yalnızlığın hâkim olduğu bir boşlukta, sanatçı nasıl varlığını sürdürür? Mekânların ısılarını ölçüyor, yükseklik ve uzunluklarını belirliyor, tüm bu ölçümleri obsesif bir şekilde tekrar ediyorum. Bir yandan mekânla aramda rasyonel veriler üzerinden yeni ilişki biçimleri kurmaya çalışırken, bir yandan da hafızamı diri tutmak, unutmamak için gündelik egzersizlerimi hayata geçiriyorum. Üretim, yalnızca bir sonucun ortaya çıkışı değil; mekânı bedenimle ölçtüğüm, kayıtlı adımları aldığım, tekrar tekrar yürüdüğüm süreçlerde gerçekleşiyor. Böylece mekân da kendi hafızasıyla yeniden sahneye çağrılıyor. Tüm bu ölçümleri temsilen ürettiğim 4 metrelik çizim, hareketi ve arşınlama eylemini görünür kılıyor.

Orijin

Sergideki en dingin, en sakin odaya giriyoruz. Burada Paris'e ait üç hafıza mekânı, dört çizimle karşımıza çıkıyor. Benjamin'in Pasajlar'ında söz ettiği "Galerie Vivienne"nin ikonik giriş kapısı, içeriye adım attığımızda bizi çevreleyen sarmal, Foucault Sarkacı'na ev sahipliği yapan "Panthéon"; ve Paris Komünü'nün bastırılmasının ardından yükseltilmiş, hâlâ baskın bir gücün temsilcisi olan "Sacré Coeur"... Hepsi tarihin sessiz tanıkları gibi, sarsılmaz konumlarından bize mesafeli bir sorgulama imkânı sunuyor. Ernest Pignon-Ernest'in serigrafiyle çoğalttığı, öldürülmüş Komünarların hayaletleri artık "Sacré Coeur"un basamaklarında görünmese de hafızalarımızda yaşamaya devam ediyor. Bu oda, geçmişle bugünün bulanık bir temas alanı hâline geliyor; çizgilerin tekrarında titreşen belirsizlik, tarihsel tanıklığın sürekliliğini ve kırılğanlığını aynı anda hatırlatıyor.

Coğrafya

Zamanın bir noktasında donup kalmış sanrıların odasında. Burada, ulusal anlatının güçlü ama aynı zamanda yorgun temsilleri karşımıza çıkıyor. Odanın içinde siyah dalgalanan bayrak sekansları, çelikten bükülüp donmuş bayraklar ve Emin Barın'ın harfleriyle yazılmış Gençliğe Hitabe bulunuyor. Burası, bize nerede olduğumuzu asla unutturmayan, gücünü ve baskısını her daim hissettiren bir bekleme odası. Hem içerideyiz hem dışarıda, sembollerin ağırlığı altında kalıyor, aynı zamanda onları sorgulamanın eşğinde duruyoruz. Bu oda, ulusal sembollerin ne kadar kırılğan, ne kadar tekrarlarla ayakta duran formlar olduğunu açığa çıkarıyor.

Rooms of Spleen, ilk bakışta birbirleriyle doğrudan ilişkisi görünmeyen, ama spleen kavramının kılavuzluğunda aynı akışta buluşan resim, desen, fotoğraf ve video çalışmalarından oluşuyor. Bu üretimlerde, bir sanatçı olarak beni biçimlendiren coğrafyanın, kültürün hem yerel hem de evrensel izlerini görmek mümkün. Serginin bölümleri olan Kişisel Alan, Egzersizler, Coğrafya ve Orijin başlıkları altında yer alan imgeler, spleen'i hem olumsuzlayan bir kaynak, hem de o kaynağa karşı geliştirilen direniş stratejilerini barındıran imgeler olarak izleyiciye sunuluyor.

Gelin, şimdi bu odaları birlikte gezelim.

My exhibition *Horror Vacui* in 2023 was a turning point that changed the direction of my work. In that show, I used the metaphor of emptiness inspired by Handke, which later led me to a deeper idea: “spleen,” or a state of unease.

For me, spleen is more than what Baudelaire or Benjamin described. It is not only about modern life but a feeling as old as humanity itself. It changes shape depending on geography, culture, and how people relate to the world. It has a long history, from the Romans’ *Tedium Vitae* to the Greeks’ *Acedia*. Even in sacred texts, it appears as a vague but present condition. It is hard to define in a single word. In English we say spleen or boredom, in French *ennui*, in German *Langeweile*. Each word carries different shades of meaning, but they all point to the same shared experience. Many thinkers—Pascal, Russell, Schopenhauer, Heidegger—have reflected on it. For me, spleen is not just a concept, but a state you can feel even if you cannot see it. That invisible stranger we sense in Dostoevsky, Goethe, or Sartre is, in fact, spleen.

Today, wars, the climate crisis, the refugee issue, displacement, and economic collapse surround us all at once. These create the perfect ground for spleen. I see it like a hidden presence: it absorbs all the tensions around, settles inside the individual, isolates them, and blocks diversity. Yet, spleen is not only heavy and suppressive. As Milan Kundera suggests, it can also carry a rebellious side—the unrest of youth who take to the streets in anger. For me, spleen is also about resistance: creating, speaking out, and finding the strength to act. In that sense, spleen is a driving force.

The exhibition *Rooms of Spleen* at Vision Art Platform reflects this idea. The gallery is divided into different rooms, each showing another face of the concept. Together, they form a fragmented but connected whole. Let us now look into these rooms.

Personal Space

At the center of this room is the story of leaving my old studio. Household objects—armchairs, small tables, lace—are transformed into studio furniture, directly linking to questions of space and urban change. This room focuses on gentrification. The viewer can only see the old studio through a small opening; the view is limited, broken into parts. Photographs of accidents, piles of wood, a half door, a truck full of studio belongings... Forced moves, displacements, involuntary relocations... These do not only threaten our homes and studios, but our very bodies.

Exercises

How can an artist exist in an empty space ruled by solitude? I measure temperatures, heights, lengths, and repeat these actions obsessively. This is both a way of building a rational connection with space and of keeping my memory alive. Production for me is not only about the final result but also about these repeated actions—measuring, recording, walking the space again and again.

In this way, the space regains its memory. A 4-meter-long drawing represents these measurements, making the act of pacing visible.

Origin

This is the calmest room of the exhibition. Here, drawings of three Parisian memory sites are presented: the entrance of “Galerie Vivienne” from Benjamin’s *Arcades Project*; the “Panthéon,” home to Foucault’s *Pendulum*; and the “Sacré Coeur,” built after the suppression of the Paris Commune and still standing as a symbol of power. These places act as silent witnesses of history. The ghosts of the Communards, once multiplied by Ernest Pignon-Ernest’s works, no longer appear on the steps of the “Sacré Coeur,” yet they live on in our memory. This room becomes a blurred space where past and present touch. The trembling lines remind us of both the fragility and continuity of history.

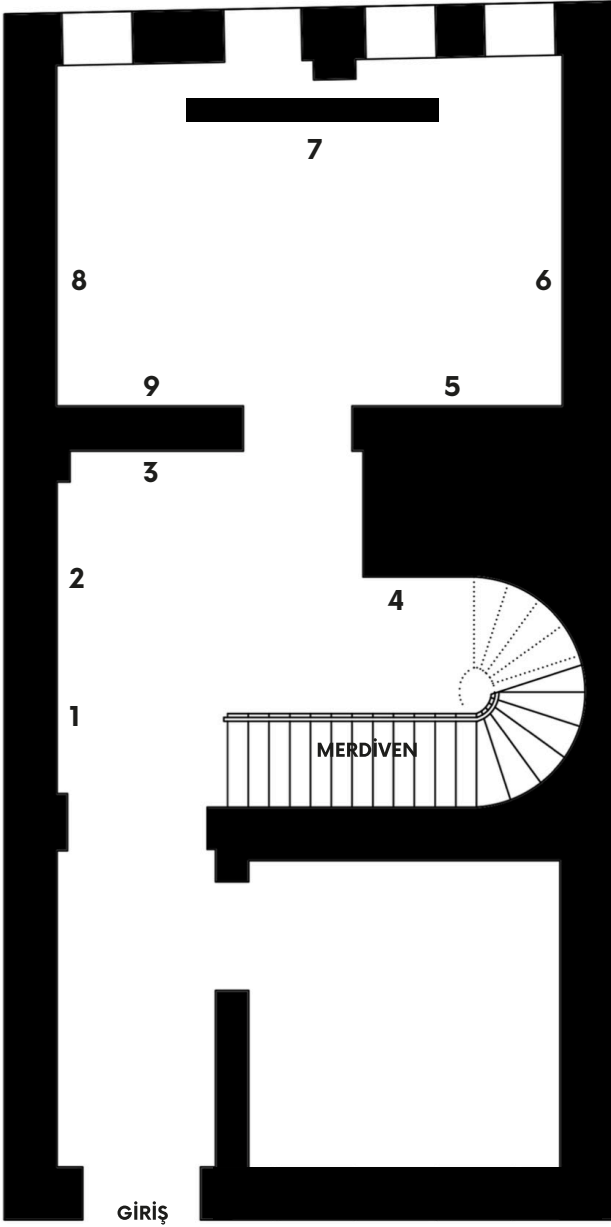
Geography

This room feels frozen in time. Here we see strong but also tired images of national identity: black fluttering flags, flags bent and fixed in steel, and *Address to Youth* written with the letters of Emin Barin. This is like a waiting room that never lets us forget where we are. It constantly makes its power felt. We are both inside and outside—pressed under the weight of symbols, yet also standing at the edge of questioning them. The room reveals how fragile national symbols are, how much they depend on repetition to survive.

Rooms of Spleen brings together paintings, drawings, photographs, and videos that at first seem unrelated but come together under the theme of spleen. In these works, traces of both the local and the universal appear—shaped by the geography and culture I belong to. The rooms—*Personal Space*, *Exercises*, *Geography*, and *Origin*—offer images that show spleen both as a negative force and as something that gives rise to strategies of resistance.

Now, let us walk through these rooms together.

GİRİŞ KAT

1- *Bir Kamyonet Dolusu Atölye*, 2025, Fine art kağıt üzerine pigment baskı | Pigment printing on fine art paper

2- *Dantel*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
142 x 152 cm

3- *Atölyede Son Gün*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
132 x 172 cm

4- *Atölyeyi Son Ziyaret*, 2025, video

5- *Yanacaklar*, 2024
Fine art kağıt üzerine pigment baskı | pigment printing on fine art paper, 100 x 70 cm

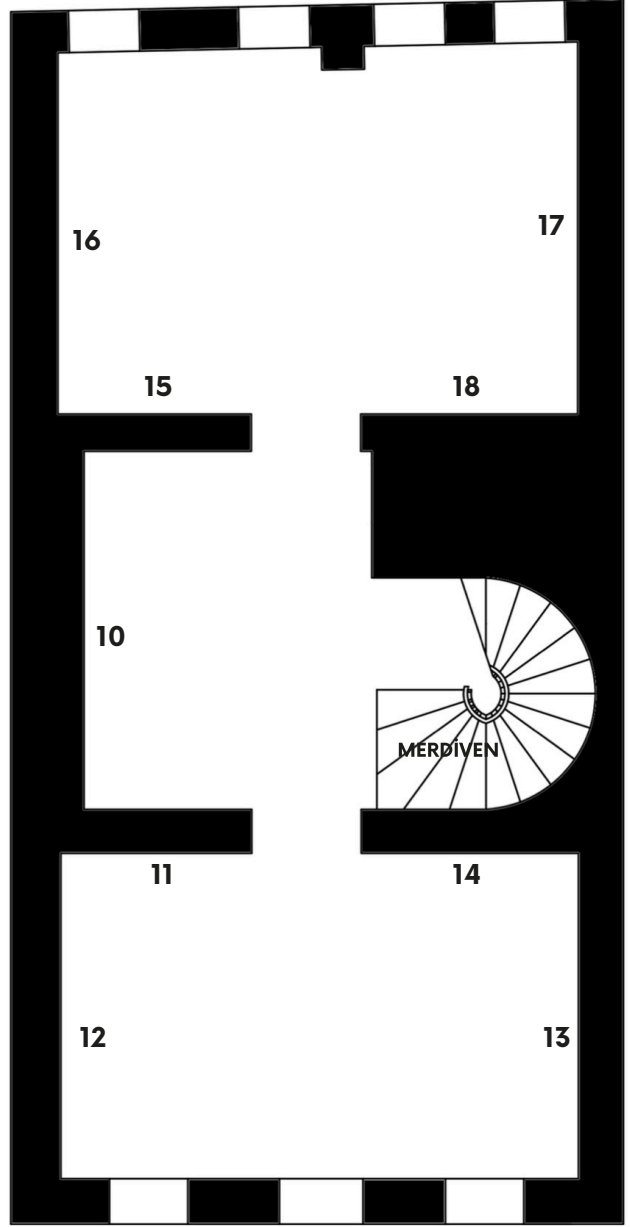
6- *Annemin Koltuğu*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
135 x 170 cm

7- *Dış Cephe*, 2025, Enstalasyon | Installation
226,7 x 139,6 x 20 cm

8- *Babamın Koltuğu*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
135 x 170 cm

9- *Annane Sehpası*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
95 x 95 cm

ÜST KAT

10- *Arşınlamak* (Denizden Eve 282 adım), 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper, 120 x 400 cm

11- *Bellek Mekanları: Galerie Vivienne-Giriş*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper, 155 x 115 cm

12- *Bellek Mekanları: Galerie Vivienne*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper, 138 x 192 cm

13- *Bellek Mekanları: Sacre Coeur*, 2025
Enstalasyon | Installation, 175 x 147 cm

14- *Bellek Mekanları: Pantheon*, 2025
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper, 147 x 174 cm

15- *Siyah Bayrak-2*, 2025,
Asitsiz kağıt üzerine mürekkep | Ink on acid-free paper
her biri | each 100 x 70 cm

16- *İtiraf-2*, 2023
Çelik stencil kalıbı | Steel stencil mold, 104 x 80 cm
İki bayrak, 2023, Çelik | Steel, her biri | each 30 cm

17- *Bir Sanatçı Nasıl Isınır?*, 2025

18- *Gençliğe Hitap*, Enstalasyon, 2025
Karbon kağıdı, pleksiglas ve aydınlatma
Carbon paper, Plexiglass, and lighting, 50 x 140 x 50 cm